

Mexico, Yucatan og Mexicanske Gulf

Karneval i Merida, cenoter og hjælp af den lokale parti præsident

Vor næsten 4 måneder lange rejse i Mexico er nu ved at nærme sig sin ende, og det er med vemod iblandet en smule lettelse, at vi igen nærmer os USA. Opholdet i Mexico har været en meget positiv oplevelse, hvor især mexicanernes venlighed, hjælpsomhed og gæstfrihed har været overvældende. På trods af deres ofte fattige dagligdag er de altid glade, har tid til at hilse, snakke og hjælpe - uanset om de er ved at lave noget andet, eller vi spærrer trafikken imens. Hvor ville vi have fået meget mere ud af rejsen, hvis vi kunne noget mere spansk end vores gebroknede fingersprog. Vi er dog ikke kedede af at lade den klæbrige varme, de mange moskitos og roderiet bag os. Men det er mexicanernes livsglæde, de farverige optrin, Maya-ruinerne, cenoterne og de smukke strande med snorkling og fiskeri, som vil stå stærkt i vores erindring om turen.

Efter forrige månedsbrev blev vi endnu nogle dage på den hvide strand med det koral- og fiskefyldte blågrønne hav ved Tulum. En aften begyndte det at blæse kraftigt op, og næste morgen slikkede havets bølger forhjulene på camperen. Samtidig var det fine sand trængt ind alle vegne, det knaste når vi tyggede, og bilen fik en lettere sandblæsning. Vores nabo sov ude på stranden i en sovepose og var næsten væk i sanddriver. Fiskerne var lige så overraskede over vejret og begyndte at hive deres både længere op på land. Det foregik ved at spænde en 4-hjuls trækker foran og så i fuld fart trække bådene op på sandvejen. Vi nåede lige at komme ud inden hele tilkørselen blev spærret, men traf senere andre campere fra stranden, som var blevet spærret inde af vand og både.

Trods den ufrivillige og pludselige afsked med dette paradis var vi glade for at være inde i landet, da et tropisk regnvejr senere på dagen væltede ned over os. Vi holdt på zocaloen (domkirkepladsen) i Valladolid, og inden længe stod vandet op over de ½ m høje kantsten. Under en kort pause i regnen havde vi vovet os ned på markedet for at spise aftensmad og i TV se Mexico spille fodbold mod USA. Spisestederne var en række blikskure, hvor bordene udenfor var overdækket af store plast presenninger. Den megen regn tyngede dog samlingerne fra hinanden, og efterhånden lignede det mere et stort vandfald. Vi fik et bord inde under bliktaget og sad i forholdsvis tørvejr, medens vi mindedes vor suveræne tur til Hong Kong med Holme-familien for nogle år siden, hvor børnene i badetøj dansede rundt i en tilsvarende regnstorm, medens vi spiste hvidløgsrejer.

Overalt i området er der cenoter, dybe, naturlige brønde i kalkstens undergrunden, og ofte udformet særdeles smukt med klippeudhæng og hængende planter. Byerne er altid opstået ved en sådan cenote, som stadigvæk forsyner beboerne med drikkevand. På den videre færd kom vi forbi en mere ensomt beliggende cenote, hvor vi passende kunne holde for natten. Denne cenote er speciel ved, at den er underjordisk. Vi skulle nærmest kravle gennem en kort gang og ca. 10 m under jorden udbrede sig så det mest

vidunderlige naturformede badekar med krystalklart 25° varmt vand, omkring 20 m bredt og ca. 120 m langt. Der var god loftshøjde ved kanten, men længere bagude kunne vi røre ved loftet, når vi svømmede på ryggen. Loftet er nærmest som i en drypstenshule og er som bundens og kanternes stalakitter også dannet af årtusinders indsiven. Især var det godt at snorkle og se de flotte klippe formationer under vandet. Lidt uhyggeligt også, når vi kom ud på midten, hvor bunden pludselig forsvandt i den store dybde.

Et fredeligt sted, hvor vi med ordbog og små tegninger kom godt i snak med ejerens nevø, Santiago, som var ved at male tekster på muren med oplysninger om pris og forbud mod at spise, ryge og drikke i cenoten. Tempoet var mexicansk, den ene dag blev det til 3 linier på spansk, næste dag hjalp vi ham med at udforme 2 linier på engelsk og 3. dag fik han delvist skrabt et gammelt blikskilt rent. Det meste af tiden gik da også med at snakke med os og andre besøgende, men han var faktisk ganske ferm til at tegne direkte på muren - hvilket er helt normalt her, hvor især bryggerierne har frihåndsmalede kæmpe reklamer på alle de mure, de kan finde, og hvor man så de fleste steder kan købe deres øl.

Vi kunne såmænd godt have været ved den underjordiske cenote endnu, for alle den nærliggende landsbys drenge strømmede til, som fluer til ahorn sirup, da det rygtedes, at der var et par fremmede piger i badetøj. Især Anja lider stadig meget under savnet af en sød dreng.

Vi måtte dog videre, da vi havde hørt at den nærliggende store by, Merida med ca. ½ mil. indbyggere, havde karneval. Det strakte sig over det meste af ugen, og vi nåede at opleve de 3 dage i weekenden. Vi parkerede i udkanten af byen og tog så en bus ind til centrum. På det flere kilometer lange hovedstrøg var der langs gaderne opstillet stole, bænke og tribuner på fortove og pladser og om aftenen blev hele området afspærret samtidig med at gaderne fyldtes af tilskuere, gadesælgere og politifolk. Efter nogen venten kom så optoget, som blev større og flottere for hver dag.

Især om søndagen, hvor det foregik om eftermiddagen i den brændende sol, var der høj stemning. De flot udklædte dansere svedte bravt under den lange tur, og måtte undervejs spædes op med væske fra de ledsagende biler. De mest populære grupper var afgjort de biler, hvorfra let påklædte piger smed gaver ud til publikum. Pigerne forsøgte hele tiden at få tilskuerne langs ruten til i takt at råbe navnet, f.eks. Pepsi Cola, inden de smed gaverne ud i grams, og der opstod en mild, men altid venlig kamp for at sikre sig kiks, huer, T-shirts, bolsjer, bolde o.l. Folkelivet langs ruten var også en oplevelse, især efter optoget, hvor orkestre opstillet for hver 100 m spillede for fuldt drøn og folk dansede i gaden.

Glimt fra karneval i Merida

Musikken er naturligvis overvejende mexicansk, hvor keyboard'et er indstillet på trompet, saxofon og harmonika med et par ledsagende guitarer, tromme og sanger samt ju-hu piger. Men også engelsksproget musik høres, og det må være første gang, at en dansk gruppe har været så populær, at den sælges på piratbånd (6-10 pesos) af gadesælgerne på hvert andet gadehjørne. Det er gruppen Aqua med Barbie Girl, som vi jævnligt har kunnet høre i radio og butikker på hele rejsen.

Førnævnte Santiago tog os også på en tur til de lokale seværdigheder nemlig en sø, hvor Maya-indianerne havde haft boplads, og et stort kloster, der som de fleste andre bygningsværker fra den tid møjsommeligt er opført som slavearbejde af de lokale indianere med spaniolerne som arkitekter og piskesvingere. Vi var også med Santiago hjemme, og fik der vort indtryk af den mexicanske hus indretning bekræftet. De fleste huse består af et enkelt rum på 10-20 m², med dør til baggården og direkte ud til gaden og et par hængekøjer spændt ud mellem væggene. Der er ikke problemer med indretningen, og i hans hus bestod møblementet udover hængekøjerne af et slags dækketøjs skab støttet af to ben og en appelsinkasse samt et stereoanlæg. I 'haven' bag huset løb hønsene rundt (den ene høne lod dog til at bo i huset, for Santiago fandt pludselig et æg under skabet), og hans kone havde travlt med at vaske i et kar ude under appelsintræet. Så er det heller ikke så vigtigt med kloak afløb, for træet skal jo også vandes.

Da vi købte camperen havde den kun kørt 14.000 km (nu 45.000 km), og selvom dækkene var 10 år gamle, var de ikke slidt, omend der var lidt revner her og der. Revnerne blev ikke mindre af lang tids kraftig sol og hullede veje, og på vej fra Merida lød der pludselig et brag. Det højre bagdæk var punkteret af en stor skrue og nabodækket (der er to hjul i hver side) er så eksploderet af det øgede tryk. Jeg fik ret hurtigt et lift ind til den nærmeste by Campeche ca. 40 km derfra, og de flinke mennesker hjalp mig med at finde en vulkanisør, som ville tage med ud og få bilen køreklar. Det var her i karnevalstiden ikke så let, og først ved den tredje forretning lykkedes det. Vi satte reservehjulet på og listede så ind til byen. Desværre er vor dæk størrelse ikke standard i Mexico, og med det meste lukket var der ingen mulighed for at finde nye dæk. Imidlertid tryllede fyren pludselig 3 lettere brugte dæk frem, som var forholdsvis tæt på at passe med de gamle. Under udskiftningen så vi, at vi egentlig havde været meget heldige med at punktere her på en flad landevej: Slidbanen på det højre fordæk var delvis gået løs, og vi tør dårligt tænke på konsekvenserne, hvis uheldet var sket under bjergkørsel med stejle uafskærmede skråninger ned i dybet.

På den efterfølgende strækning punkterede så venstre bagdæk, og med 15 km/t kørte vi i den bagende sol 1½ time til den nærmeste by med slidbanen slaskende mod hjulkapslen. Her kunne de bytte lidt om på dækkene, men havde heller ikke hverken nye eller brugte dæk i vor størrelse. Vi måtte yderlige liste et par hundrede kilometer til en større by, Vera Cruz, inden vi der lidt heldigt fandt en Michelin forhandler med den rigtige dæk størrelse, så nu har vi gode dæk på alle hjulene

Uheldet gav os lejlighed til at møde nogle interessante mexicanere. Sr. Jorge, manden i den familie, som tog mig op på vejen og hjalp med at finde en vulkanisør, viste sig at være præsident for det politiske parti PAN i staten Campeche og desuden medlem af parlamentet. Efter at vi havde fået ordnet bilen, ringede jeg som aftalt næste dag til dem, og vi blev hentet på campingpladsen og kørt hjem til deres store hus. Vi så her, hvordan byens unge som afslutning på karnevalet har den tradition, at de smører sig selv og alle andre i nærheden ind i vandfarver. Når en bil kom gennem gaden blev der slynget farver på den, og ungerne på ladet af bilen svarede igen ved at svinge vand- og farvemættede klude rundt, så det nærmest var, som når en våd hund ryster sig. Jeg var ved vejen, da en bil med kraftig rød farve kom forbi, og min nyvaskede hvide skjorte så ud, som havde jeg været i nærheden af en halshugget høne.

Trods sprogproblemer fik vi en lille politisk diskussion. PAN er det næststørste politiske parti i landet efter det dominerede PRI, som har været ved magten uafbrudt i ca. 70 år. Denne position er kun nået ved en uhørt korrupsion, og Sr. Jorge oplyste, at der i hans tid aldrig har været afholdt et ærligt valg i Mexico, hvor det er normen at købe de fattiges stemmer og svindle sig til resten. Korrupsion er blevet så almindelig - fra præsidenten og nedefter - at den bliver vanskelig at komme til livs, og efter sigende er det milliarder af dollars, som de grådige magthavere har samlet på svejtsiske bankkonti. Hvis hans parti skulle

komme til magten, er jeg tilbøjelig til at tro, at han nok også ville benytte sig af mulighederne.

Under opholdet i Campeche mødte vi også Bud og Juanita fra Florida, et elskeligt par på 86 og 73 år, som for over 40 år siden startede med at rejse på næsten fuld tid. De var her i Mexico, da landets nyere historie blev skrevet, hvor der ingen veje var, og hvor de altid valgte den mest ufremkommelige rute for at opleve mest muligt. Bud er nemlig opfinder (har bl.a. konstrueret en del til de amerikanske rumfærger), og når de nu rejser rundt i Mexico, møder de ofte midaldrende mennesker, som kan huske, da Bud for en menneskealder siden reparerede deres mors symaskine, radio eller cykel. Trods sin alder har Bud hovedet i orden og går ikke af vejen for en udfordring, bl.a. har han lært sig at læse folks hænder. Han gav en opvisning for hele familien, og vi kunne genkende mange af de træk, som han uden tøven afslørede, f.eks. at Anja er kærlig og at Camilla er selvstændig. Om aftenen gav hans kone koncert på campingpladsen, hvor hun på keyboard spillede de gode gamle kærligheds melodier fra deres ungdom - og vi fik også Bent Fabricius Bjerres Alley Cat (som i øvrigt er kendingsmelodi, når is bilen kommer forbi). Bagefter underholdt Bud med tryllekunster, som han siger er meget populære, når man kommer ud til de lokale indianer stammer, og ellers ikke på anden måde kan kommunikere med dem.

Vi fortsætter således med at møde mange interessante mennesker. Der var transvestitten og hans ven, der hjalp os med at købe fisk ind, Thomas fra Tyskland, som kører på cykel fra Alaska til sydspidsen af Chile, Tierra del Fuego, Dr. Hans Herman og Margrethe fra Bayern, som har trukket sig tilbage fra en karriere som tysk chef for Michelines 6 dæk fabrikker i landet, Linda og Bob fra samme by i Australien, hvor Crocodile Dundee bor, og som har bygget 3 huse til udlejning og finansiering af deres planlagte 5 års rejse rundt i verden.

Den mexicanske østkyst er centrum for landets store landbrugsproduktion. Jeg kan ikke komme i tanker om en frugt, grøntsag eller kornsort, som ikke dyrkes her i landet - jo, måske stikkelsbær og ribs - men ellers er der dynger af alt. Og det lader til at være ret skarpt regionalt fordelt. For øjeblikket er det appelsinplantager til alle sider, og vi har lige set et Danisco skilt, så de får nok koncentrat her fra til juice produktion. Jeg skal hilse og sige, at det er nogle enormt gode og søde appelsiner, som vi selv drikker friskpresset juice fra hver dag. Andre områder har sukkerrør og mange store fabrikker med skorstenene og sort røg, hvor der udvindes sukker og destilleres rom. Et område er berømt for tobak, og i den lokale landsby er der en del større og mindre fabrikker, hvor der håndrulles cigarer. Der er ananas områder og bananer, som koster 8 pesos for en klasse med 66 små søde bananer. Ja, og så er der byen Papantla, hvor vaniljen kommer fra, og hvor det store nummer i turistbutikkerne er vanille stænger flettet som edderkopper, papegøjer og andre opfindsomme figurer.

Slagteren kontrollerer vægten inden grisen skal ind i skuret bagved og slagtes

Langs vejen er der så masser af boder, hvorfra de lokale produkter sælges. Det er for mig stadig en gåde hvorfor der ved hver landsby, som har noget at byde på, altid er 100 boder med præcis de samme ting, den ene ved siden af den anden. Men det er selvfølgelig vor effektive logik, at hvorfor ikke bare have 5 boder, og så sætte de andre til at lave noget fornuftigt. Men de har tydeligvis ikke noget bedre at foretage sig og er tilfredse med det lidet, som de kan tjene ved deres begrænsede landevejs handel.

Noget, som vi helt sikkert vil huske Mexico for, er vejene på godt og ondt. De kan være ekstremt ringe, hullede, ujævne, bulede, men vi har da også kørt på nogle, især i Yucatan, som er på højde med normale danske kommune veje. På nogle af de dårlige er der sågar reparationsarbejder i gang. Det består som regel af en lastbil med noget grus og gammel afskrabet asfalt, evt. iblandet lidt ny tjære, som med en hakke skubbes ned på vejen, medens en flok mexicanere med skovl går bagefter og jævner det lidt ud. Det er den avancerede metode. Andre steder er det en mand med trillebør med den stedlige jord eller sand, som fyldes i de værste huller i vejen. Og ikke at forglemme samtlige bilisters mareridt, topes. Det er nogle ekstremt ondsksfulde vejebump, som imidlertid i antal, højde og udformning sikrer konstant godt arbejde til de allesteds værende mecanicos. Topes er så voldsomme, at mange gadesælgere har fast studeplads ved dem, da alle biler er nødt til at holde næsten helt stille inden de bestiges. Resultatet er imidlertid, at man bruger mere opmærksomhed på at komme over topes end holde øje med det, som de egentlig er lavet til at beskytte, f.eks. fodgængere, vejkruds o.l.

Og når vi nu er ved forsinkelser på vejen, så er vi på turen nok blevet stoppet og undersøgt for våben og narkotika mindst 100 gange, herunder også de veterinære check af madvarer, som åbenbart ikke må krydse de regionale statsgrænser. Når vi får konfiskeret æg, vand, kartofler, kyllinger osv. har vi dog på fornemmelsen, at det har mere at gøre med, hvad soldaten har fået besked på skal med hjem til aftenmaden. Det er dem dog vel undt, for det kan ikke være nogen spøg at stå der i den stegende sol iført fuld uniform og store støvler - og som regel er soldaterne da også mere interesserede i at snakke om, hvad vi synes om Mexico og kigge på pigerne.

Vejene er dårlige, men vejkanterne er mange steder en katastrofe. Det ligner nærmest én stor losseplads og mange steder ser det ud, som om det faktisk er en sådan, især hvis der er en kant udover bjergsiden, hvor man kan tømme bilen for skidt og skrammel. Når græsset på vejkanterne slås, sker det på 2 måder: Enten brænder man dem simpelthen af, incl. de træer der måtte være for tæt på, og sammen med græsset også det meste affald og de store mængder af tomme plastflasker. Så er der kun dåserne og glasflaskerne tilbage sammen med det svedne græs. Den anden måde er en flok udkommanderede mexicanere hver udstyret med en machete og en pind. Med pinden løftes græsset hvorefter det slås over med manchetten. De er rigtig gode til det, og forleden så vi havemanden ved et pænere hus slå græsplæne på samme måde - og græsset var ikke meget mere end 2 cm højt. Men de har ikke sans for samtidig at fjerne affaldet. Det var dette kolossale svineri langs vejene som slog os allermest, da vi kørte ind i landet fra det velplejede Californien.

Det er dejligt at have fuld varme på her om vinteren, men nogle steder er det bare for meget. I bugten ved den Mexicanske Gulf har vi haft nogle ubehageligt varme og fugtige dage, og når dette kombineres med moskitos i stort tal, kan man næsten ønske sig en smule koldt vejr. Især når moskitos også kommer ind i camperen og hele natten driller med at summe i ørerne og stikke - for med denne varme kan vi hverken have meget tøj på eller over os. Og så siger de lokale endog, at det er ret behageligt nu med de ca. 30-35°, for til maj bliver det varmt med over 40° i skyggen - plus fugtigheden. En dag syntes bilen også at det kunne være nok. Den hostede i karburatoren og gik så i stå. Vi kendte symptomet fra den ligeledes varme tur over den amerikanske prærie, lettede på benzinlåget og ventede så ½ time. Dette gentog sig 4 gange med få kilometers mellemrum, indtil vi var heldige at gå i stå et sted, hvor vi kunne køre ind på en rydning i skoven og vente til solen gik ned. Når en bil sådan holder på de i forvejen smalle veje er det sædvanen, at der på hver side står en person og vinker med et farverigt stykke klæde eller, hvis man er alene, brækker grene af træerne og spærrer det halve af vejbanen nogle hundrede meter på hver side af uhelds stedet. Det er dog ikke uinteressant selv at stå der, da der hele tiden er nogle, som vil hjælpe og snakke, jo, det er virkelig nogle rare mennesker.

Benthes hjørne:

Som et af de mere eksotiske steder vi har camperet her i Mexico, vil den snehvide strand med dens pulverfine sand og de gamle Mayaruiner som baggrund ved det lille fiskerleje i Tulum, altid have en meget speciel plads i mine rejseminder.

Vi havde set, at der foregik nogle fotooptagelser længere oppe ad stranden, men da vi ville kigge med var de desværre ved at afslutte dagens optagelser.

Mere held havde vi den næste dag da Anja fortalte at nu var de tilbage og i fuld gang med optagelserne. Bevæbnet med solhat og fotografiapparat gik vi derop. Teamet bestod af 8 mennesker og man kunne godt se på deres blege kulør at de ikke var indfødte. Modellen sad i strandkanten iført en lille bikini og en sort paryk. Vi præsenterede os for en af medarbejderne og spurgte om lov til at tage et par billeder, og det var i orden når bare vi holdt os lidt i baggrunden.

Det var ret interessant at se hvordan en virkelig topmodel arbejder, hun sad der i over en halv time for at lave en serie, ind imellem optagelserne blev der rettet på paryk og make up og hun fik sprøjtet vand og sand på de rigtige steder. Det var en fornøjelse at se hvor professionelt hun håndterede sit arbejde, for der er ikke nogen glamour over at sidde i den samme position og se smuk og glad ud i timevis. Da serien var slut kom hun smilende over til os og spurgte om det var rigtigt at vi var danskere, og hvordan vi var havnet lige her. Vi fortalte hende om vores år-lange camperferie og hun sagde at det lød som en rigtig god ide. Dog havde hun ikke så lange ferier, men skulle tilbringe den næste måned i Hong Kong og Australien. Der var stadig nogle penge som skulle tjenes inden at hun kunne trække sig tilbage.

Vi kom også tilfældigvis til at snakke om mad, og en af hendes yndlingsretter er flæskesteg som hendes mor laver den og så æbletærte. Da jeg spurgte om det ikke var svært at forblive slank, svarede hun at der altid kom lidt ekstra på når hun var hjemme hos sin mor, men med den form for liv hun levede med megen rejseaktivitet og uregelmæssige måltider var det ikke noget problem for hende, og hun har virkelig en flot skikkelse, men det man lægger mest mærke til er de kønne grågrønne øjne og hendes åbne venlige væsen. Der var ikke antydning af verdensstjerne over hende, hun var bare sød, rar og nem at snakke med. Vi fik lov at se resultatet af de fotos der var lavet, og som er til en plakatserie for Hennes & Mouritz.

Senere fortalte fotografen mig, han var fra New York, at hun af alle var den han helst ville arbejde sammen med. Det var i øvrigt et ret internationalt team, stylisten var fra London og resten var svenskere og finner, og alle var samlet her for to dages optagelser, og jeg vil sige at de var heldige med vejret, for den næste dag var der kraftigt stormvejr med sandflugt og højvande.

De næste par dage snakkede vi meget om vores oplevelser på den lille fiskestrand, og hvor fantastisk det havde været at møde topmodellen Helena Christensen.